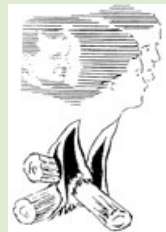

Butlletí de Salesians Cooperadors i Llars Don Bosco

Inspeccoria Mare de Déu de la Mercè

Num 78 - Nadal 2013

En aquest butlletí .... (pàg.)

- 1.- Carta de presentació:
nou coordinador provincial.
- 3.- El libro de instrucciones
de Dios: historia del Dr.
Collins.
- 5.- Asamblea d'inici de
curs SSCC: vida
d'associació.
- 7.- Trobada anual de Llars
don Bosco: la crisi ètica.
- 9.-Agraïment: Yolanda i
Jordi, moltes gràcies.
- 11.- Barcelona Magic Line:
des de Meridiana.
- 12.-El conte de l'Angel:
Tiempo de Adviento.
- Esdeveniments
familiars.
- 14.-Parlem amb ... Fina
Culla

Pàgina web:

www.cooperadors.salesians.info

E-mail de contacte:

comunicacio.sccc@gmail.com

Carta de presentació

Editorial

Ara que estem en família, família salesiana, vull donar les gràcies, a tots els que heu cregut en mi i m'heu donat l'oportunitat de ser el coordinador de l'Associació de Salesians Cooperadors. Aprofito aquest moment per agrair a la meua família, principalment la meua dona i els meus fills, la comprensió i la paciència que tenen amb mi. Quan pensaven que podrien comptar més amb mi, gràcies a la meua pre-jubilació, vaig i accepto un càrrec que a priori farà que estigui més ocupat. També, vull agrair als meus companys i companyes del Consell Provincial, el seu sí generós, en voler formar part d'aquest nou projecte. Sense vosaltres, membres del Consell, crec que la feina de coordinador no seria possible. El primer que he après, és que el Consell és un equip de persones generoses i molt vàlides. També vull agrair per endavant la vostra paciència i

demanar-vos la vostra comprensió, soc nou en aquesta feina i soc conscient de que l'espifiaré moltes vegades, per això us demano que tot el que us preocupi, tot el que penseu que no faig bé, m'ho digueu amb sinceritat.

Vull dir-vos que em fa molt feliç aquest càrrec, no estava en el meu pensament que algun dia podria ocupar-lo, i no me'n crec mereixedor, vista la categoria dels coordinadors que m'han precedit. El més

A betlem me'n vull anar, vols venir tu gallineta?

"A Betlem me'n vull anar."

important que puc fer a partir d'ara, és aportar el meu granet de sorra, per a contribuir dins les meves possibilitats a fer més gran aquesta associació.

Aquest càrrec el veig com una oportunitat per a enriquir-me, una oportunitat per a conèixer més l'associació i una oportunitat per a ser feliç fent aquest servei, donant-me com a persona a tots els germans i germanes salesians cooperadors. Podria justificar el fet de fer el servei com un acte d'acatament al compromís com a salesià cooperador, ja que en el capítol III art.14 dels Estatuts del Projecte de Vida Apostòlica, titulat: responsables de la missió, ho posa clarament. També llegint la Carta d'Identitat Salesiana trobem referències que ens conviden a posar-nos al servei dels altres. Però no és la imposició d'unes normes les que em marquen aquesta tasca. (sóc de la generació del maig del 68), (i també una de les tres columnes del Sistema Preventiu de D. Bosco, és la raó, no la imposició d'un codi). És el ple convenciment de que sóc un instrument a les mans de Déu, que Ell m'ha donat uns dons, que no puc

guardar per a mi, sino que he de posar al servei de tots vosaltres.

Davant els dubtes que en alguns moments vaig tenir a l'hora de acceptar el repte, sempre em vaig preguntar, què faria D Bosco en el meu lloc, no cal contestar, està ben clar que ell mai ens deixaria a l'estacada. Malgrat les dificultats que pugués trobar en el seu camí sempre tenia un sí per a tothom. I com li deia la seva mare, quan ell es queixava, assenyalant Crist a la seva creu, Ell va patir més que nosaltres. Davant de personatges com Crist, D. Bosco, mamà Margarita (que molts pensem que va ser la primera salesiana cooperadora) i altres salesians, salesianes i cooperadors valents que ens han precedit, no seré jo el primer que digui no! al repte que sortosament m'heu proposat.

Avui començo un camí amb molta il·lusió, amb esperança, amb ganes de canvis, amb els ulls d'un infant que mira al seu voltant totes les coses noves que no coneix i sobre tot amb la incògnita de no saber si

arribaré al final, ja que el camí sembla impossible d'assolir. Però, vaig llegir fa pocs dies, un tríptic de propaganda que deia: l'únic impossible és allò que no intentes. Per a mi no és important on va aquest camí, on acaba, per a mi és important la seva existència en sí, el fet de tenir-lo ja em dona l'oportunitat de recorre'l. Vull seguir-lo amb alegria, algunes vegades sol, d'altres acompanyat, però sempre amb la il·lusió de saber que és un camí de servei a l'església, a la associació de salesians cooperadors, a la família, als amics, en definitiva a les persones. Gràcies germans i germanes salesians de donar-me l'oportunitat de servir-vos. Que Crist, M. Auxiliadora i D. Bosco m'ajudin.

Albert Franch i Martínez
Coordinador provincial

Un pollet li vull comprar, xiu xiu farà el pollet ...

“A Betlem me'n vull anar.”

Era un día especial para el Dr. Collins. La mañana era radiante y sin duda iba a ser una jornada única. Nos situamos en junio del año 2000. En unas horas, junto al presidente de los EE.UU, Bill Clinton, anunciaría al mundo un hito científico: el descubrimiento de toda la secuencia del genoma humano; o lo que es lo mismo, 3.000 millones de letras codificadas en grupos de cuatro que constituyen la esencia genética de lo que somos. Para que nos hagamos una idea, baste decir que necesitaríamos 31 años seguidos, día y noche, para leer toda esta información, que a su vez se encuentra en cada una de nuestras células.

Este descubrimiento ha permitido, en la última década, explorar el mundo de las terapias genéticas; es decir, la posibilidad de curar enfermedades conociendo y descubriendo los genes que las provocan. No obstante, no nos centraremos en este aspecto (no exento de debate ético), sinó en el misterio que conlleva su descubrimiento y en cómo este hecho afectó a nuestro protagonista, hombre profundamente agnóstico y que acabó abrazando la fe cristiana. Pero retrocedamos un poco en la historia y en la vida del Dr. Francis Collins.

Francis nació el 14 de abril de 1950 en Stauton, en el estado de Virginia (EE.UU.). Desde muy joven se interesó por la ciencia, especialmente por la química. Acabó doctorándose en la Universidad de Yale y posteriormente estudió medicina y bioquímica. Durante estos años el Dr. Collins se declara ateo, cree que no hace falta ningún Dios para

explicar la existencia del Hombre y la Naturaleza; defiende que toda la vida es fruto del azar; Collins desdeña con vehemencia las creencias religiosas y considera la fe como “*un suicidio intelectual*”. Afirma: “*Soy científico y por eso no creo en Dios*”.

Pero el devenir de las personas es sumamente inescrutable.

Una noche, el Dr. Collins está de guardia en el hospital cuando un hecho le llama poderosamente la atención. Uno de sus pacientes está a punto de morir, pasa sus últimas horas. Sin embargo, no es esto lo que le desconcierta, -desgraciadamente es un hecho habitual en un gran hospital-; sinó la actitud que manifiesta. El paciente expresa una extraña sensación de paz, no tiene miedo; sus últimas palabras son de amor y esperanza, de fe en el Padre-Dios. Este acontecimiento no deja indiferente al Dr. Collins, algo se remueve en su interior, no sabe por qué, no es la primera vez que una persona expresa su fe, especialmente en el contexto de la enfermedad, de la muerte, pero esta vez es diferente.

Por otro lado, Collins se encuentra desde hace tiempo ante un dilema que le persigue, un gran interrogante para el que no tiene respuesta “científica”: la

**Capons i gallines es mengen els rics, i molts estan magres, puix no els fa profit.
Més profit fa al pobre un crostó de pa. Jo canto i m'alegro quan Jesús és nat.**
“La cançó del pobre”

complejidad del ADN, su perfección y armonía. Las piezas no encajan, el gran puzle de la vida, de la existencia humana, es más complejo de lo que en un principio la ciencia aventuraba; y aparece un gran misterio: la conciencia. Ésta no puede explicarse desde la genética y la bioquímica. ¿Quiénes somos, pues, realmente? Este interrogante comienza a acompañar día y noche al gran científico. Algo empieza a moverse en su interior, experimenta lo que él mismo denomina “*anhelo de lo sagrado*”, de ir más allá de lo visible, de profundizar en sí mismo, en su dimensión más espiritual y trascendente. “*¿Es todo casualidad o hay algo superior a nosotros mismos?*”, deja escrito en su diario.

Con el tiempo su ateísmo se tambalea; emerge la necesidad de la existencia de un Creador, de “*un arquitecto que diseñe al ser humano*”, -en palabras de Collins-, su ADN. Comienza a decir cosas tan extraordinarias como que “*hemos hecho el primer vistazo a nuestro propio libro de instrucciones, un libro que sólo Dios conocía*”; o que “*no hay mucha diferencia entre un laboratorio y una catedral, pues en las dos se descubre a Dios*”. El gran científico necesita un motor que lo explique todo, una fuerza creadora que colme de sentido la existencia del ser humano. Y esta fuerza para él ya no puede ser

otra que Dios. Así, casi en un acto de contemplación, de los principios de la genética, de la perfección y complejidad del ADN, el Dr. Collins deduce el Misterio de Dios. En una aparente paradoja (especialmente para los que separan ciencia y fe), el Dr. Francis Collins, partiendo de la ciencia, llega a experimentar una conversión profunda. Una conversión que le cambia la vida y lo convierte en un hombre de fe. Ahora el científico se convierte en profeta, en apóstol de Jesús de Nazaret.

La historia del Dr. Collins nos invita a reflexionar sobre nuestra propia vida, sobre su misterio. Dios va más allá de lo que podemos entender y expresar. No obstante, experimentamos su presencia amorosa en la Historia de la Humanidad y en nuestra propia historia individual.

Nota: El Dr. Collins es actualmente el director de los Institutos Nacionales de Salud de los EE.UU.; es considerado uno de los mejores científicos del mundo; fue nombrado miembro de la Academia Pontificia de las Ciencias por Benedicto XVI en el 2009; ha sido premio Príncipe de Asturias (2001) y Medalla Nacional de Ciencias de EE.UU. (2009). Dirigió de 1999 a 2008 el Proyecto Genoma Humano. Recientemente ha escrito un libro titulado “*¿Cómo habla Dios? La evidencia científica de la fe*”.

Y como decía San Pablo:

“Acerquémonos, pues, a Dios con un corazón sincero y una fe completamente segura, limpios nuestros corazones de mala conciencia y lavados nuestros cuerpos con agua pura. Mantengámonos firmes, sin dudar, en la esperanza de la fe que profesamos, porque Dios cumplirá la promesa que nos ha hecho. Procuremos ayudarnos unos a otros a tener más amor y hacer el bien.” (Hebreos 10, 22-24)

“Tener fe es tener la plena seguridad de recibir aquello que se espera; es estar convencidos de la realidad de cosas que no vemos. Nuestros antepasados fueron aprobados por Dios porque tuvieron fe.

Por fe sabemos que Dios formó el universo mediante su palabra, de modo que lo que ahora vemos fue hecho de cosas que no eran visibles”. (Hebreos 11, 1-3)

Salva Ramos - Centre SSCC Sant Boi

Què li darem al Fillet de Maria? Què li darem al xamós infantó?

“El noi de la mare”

Assemblea d'inici de curs SSCC

Província nostra Senyora de la Mercè

Vida d'Associació

Es diumenge al matí. Estem a Sepúlveda, a la escola de les FMA. La Mª Àngela Raventós, coordinadora del Centre de Sant Antoni, ho té tot organitzat. Després de retrobar-nos amb els germans, passem al teatre de la escola i donem punt de partida a l'Assemblea.

Primer de tot, fem la pregària, el text del Credo del segle XXI, presentat en Powerpoint, per després donar pas a la presentació de l'Albert Franch en l'inici de la seva tasca com a Coordinador Provincial de l'associació.

Abans de les diferents exposicions, fem jocs de dinàmica de coneixement. Ens repartim per grups de 15-16 persones.

Després d'aquesta estona compartida, l'Albert agraeix la oportunitat donada, i accepta posar-se al servei del altres com ja recull el nostre PVA. El següent és fer la presentació dels objectius per al proper curs; el trienni iniciat el passat curs ja definia els objectius fins el curs 14-15, i en fem un repàs.

També cal parlar del nostre calendari provincial, i es comenten diferents aspectes que es presenten com a novetats (com la possibilitat d'afegir-se als EE EE espirituals de la regió, a Buenafuente de l'11 al 19 de juliol), els canvis (els EE EE de Poblet es faran del 21 al 23 de febrer). I també se'ns recorda la conveniència de treballar en algun moment durant el curs i dins el grup el Capítol 3er de la Carta d'Identitat Salesiana.

Un altre important punt de l'ordre del dia és la presentació de la proposta de materials formatius per a la consecució dels objectius marcats en el Passat Congrés Provincial així com per a la preparació del bicentenari del naixement de Don Bosco. En Rafa Rodríguez, vocal de formació del Consell provincial de l'associació ens fa la presentació.

Com és habitual, és el torn de donar les informacions provincials:

PROJECTE ESTRELLA DE LA REGIÓ IBERICA

ens en parla l'Armand Villalta. (Equipament del centre de promoció de la dona, a TUBA). Des de Madrid ens agraeixen la nostra col·laboració a CSJM.

TROBADA DE LLARS DON BOSCO,

ens parla el Jordi. Encara no hi ha matrimoni per a substituir en Jordi i la Iolanda en la tasca de coordinació. Serà el 20 octubre a Sabadell amb la tema de ÈTICA EN TEMPS DE CRISI.

**Sant Josep i la Mare de Déu, feren companyia bona,
partiren de Natzaret, matinet a la bona hora.**

“Sant Josep i la mare de Déu”

CONSULTA REGIONAL.

En Chema ens transmet salutacions des de l'Executiva Regional SER. S'està treballant en el canvi de disseny del butlletí regional de SSCC que es farà efectiu a partir del gener. Tanmateix es treballa per a reduir despeses i es farà arribar el butlletí en correu electrònic i només en els casos que així ho demanin es continuarà fent en paper. També ens parla de les iniciatives en marxa: 3*3 de tu fe la tercera peregrinació, al 2015, serà a Turí a l'agost i coincidint amb el bicentenari del naixement de Don Bosco. I ens fa una proposta, la de participar en els EEEE d'una setmana, al juliol, al Monestir de Buenafuente del Sistal, a Guadalajara, en clima de silenci i que es proposa a tots als SSCC de la regió i on enguany tornarà a predicar en Jordi Latorre SDB

FOCA.

On la Mònica representa a SSCC. Ens manifesta l'agraïment des de l'arquebisbat per la nostra implicació i participació, així com en els comentaris de l'Evangeli que fem mensualment i per torn de Centre (quart diumenge de cada mes)

Per acabar, es fa lectura de la **CARTA D'AGRAIMENT DE VOLS.**

Hem treballat molt, estem il·lusionats pel nou curs que comença i en aquest ambient celebrem l'Eucaristia a la capella de la escola. Al finalitzar, la Isabel Pérez, nova Provincial de FMA ens comunica la celebració del Capítol Inspectorial que tindrà lloc el cap de setmana de l'1 al 3 de novembre 2013.

Acabem reunits al pati de l'escola, compartint encara una estona més, menjant el pica-pica preparat amb tota il·lusió.

BON CURS A TOTS.

Conxi Marcos

**Fan a peu tot el camí, reposant alguna estona,
quan arriben a Betlem, ja tothom tanca les portes.**

“Sant Josep i la mare de Déu”

Trobada anual de Llars don Bosco

Les actituds davant la crisi ètica

Vida d'Associació

Sabadell, 20 d'octubre de 2013

El diumenge 20 d'octubre unes 60 persones del moviment de Llars don Bosco ens vàrem trobar al Col·legi salesià del Sabadell per a celebrar la trobada anual del Moviment. Després d'una viscuda pregària basada en textos del profeta Ezequiel i de Sant Francesc d'Assís vam tenir les benvingudes del P. Jordi Lleixà i de l'Albert Franch.

El primer moment del matí va tenir diverses intervencions. L'Andreu ens va recordar el sentit d'una trobada i els diferents moments de la d'aquest any. Això va donar pas a un emotiu acte d'agraïment a la Yolanda Otal i a en Jordi Gerona que després de molts anys com a coordinadors deixen aquest servei. Diversos parlaments,

l'obsequi i un fort aplaudiment van expressar la gran estimació i gratitud del Moviment per en Jordi i la Yolanda. Gràcies per tots aquests anys!

L'Annabel i en Josep M. ens van adreçar un seguit d'informacions i missatges des de la seva òptica i responsabilitat com a coordinadors estatals del Moviment. La seva aportació i servei és una riquesa per a tots nosaltres. Fem una xarxa cada vegada més forta però requereix el compromís i interès de tots.

A continuació va iniciar-se l'estona dedicada a la formació sobre el tema comú d'enguany "Les actituds davant la crisi ètica i les principals qüestions

**Ding, dang, dong! Ding dang dong! Dringueu sens parar.
I en la nit d'aquest Nadal, correm tots cap al portal.**

"El trineu"

del debat ètic", amb un treball per grups i després amb la conferència del Dr. Àngel Jesús Navarro, capellà diocesà i professor de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna-URL. El tema representava un pas endavant respecte a la reflexió del curs passat -més centrada en la causa i l'efecte econòmic-. La conferència va començar d'aquesta manera: "Alguna cosa està passant al nostre voltant. La gent es queixa de la situació que viu (atur, retallades, corrupció, poders econòmics, joves sense futur, societat de l'aparença i del consum...), però alhora reclama un mirada menys superficial i més aprofundida. Intuïm que el que passa té unes arrels, uns fonaments, que no provenen dels simples factors que vivim... Hem covat una malaltia i ara dona els seus símptomes, però la malaltia la varem adquirir abans... no?". Del bracet del ponent vam aprofundir els següents punts:

Què és i en què consisteix la crisi ètica?; Quines actituds genera?; Què aporta la perspectiva evangèlica avui?; Com viure el cristianisme en un context social de crisi ètica?; L'ètica postmoderna contra l'ètica catòlica?; Què ens suscita el nou papa Francesc?; Podem educar la dimensió ètica?

La conferència fou brillant, pedagògica, molt pròxima i realista. Tots els participants vam quedar molt satisfets i interpel·lats per la xerrada. Ens va resultar enormement útil, clarificadora i pastoral.

Vam recuperar forces amb un fantàstic dinar servit al menjador del Col·legi. I per la tarda va arribar el

moment central de la celebració de l'Eucaristia -a la parròquia- amb la incorporació de tots els nens i nenes que havien vingut a la trobada. Finalment, comiat, lliurament d'un record i fotografia del grup.

En la revisió de la trobada durant la reunió de matrimonis secretaris i consiliaris del mes de novembre es van valorar molt positivament tots els aspectes de l'encontre. Alhora es va dir que tots hem de fer un esforç en l'assistència perquè només tenim una única trobada general durant el curs. També es va deixar constància de la implicació de tothom -acolliment per part de l'escola, grups amb encàrrecs concrets en la trobada, servei de cuina, preparació celebració, etc.-.

A la pàgina

<http://www.cooperadors.salesians.info/>

i a l'interior del menú Llars don Bosco, tots els grups tenen a disposició un resum de la conferència, les activitats realitzades pels grups i un seguit de pautes per tal de seguir aprofundint el tema comú del curs.

Tot cobert de neu, llevat del nostre cor, ...
"El trineu"

Agraïments

No és fàcil dirigir-vos unes paraules, perquè sovint no transmeten les emocions, l'afecte, les vivències i l'agraïment que voldríem reflectir en aquest moment. Són molts anys de pertànyer a la Comissió de Llars Don Bosco. Un dels serveis que hem fet durant més de temps !!!!!

Us voldríem fer cinc cèntims del nostre pas per la comissió i sobretot tenir presents a algunes persones , i fets que han estat importants en aquest camí.

Tot va començar fa 23 anys amb una trucada en la que el Jordi Tarradell i la Josefina Rivas, coordinadors de Llars en aquells moments, ens proposaven formar part de la Comissió de Llars Don Bosco.

Nosaltres érem joves, molt joves, però ens va fer molta il·lusió. Vam estar quatre anys i vam

aprendre molt, moltíssim, però sobretot vam rebre un gran testimoni de servei i d'estimació a la família.

Després d'aquests anys vam fer un parèntesi, que no un Adéu!, quan va néixer la Marta, la nostra segona filla. Tot va canviar amb una segona trucada! Aquest cop, en Carles Rubio, coordinador dels SSCC ens proposava tornar a formar part de la Comissió. A partir d'aquell moment, són moltes les experiències que hem compartit.

Són molts els moments que hem viscut. Però sobretot, són moltes les persones que hem conegut i hem compartit camí.

Formar part de la Comissió ens ha donat una ampla mirada de família salesiana, i també d'església. Saber i percebre que no fèiem una tasca sols, sinó que tot formava part d' u n

Gràcies!!

projecte molt ampli, un projecte de la família salesiana,

dels salesians cooperadors i també de l'església universal. Ens ha ajudat a viure l'experiència comunitària i a superar tots aquells moments que potser per la feina o les situacions, se'ns feien més difícil.

Al llarg d'aquests anys hem compartit amb SDB, FMA, el Rector Major!!!!, amb els coordinadors de la resta de l'estat, amb moviments de famílies de la diòcesi, i amb tanta i tanta gent, que avui podem dir que estem plens: Plens de vida, plens de persones, plens de DÉU! Perquè en cadascuna de les persones que hem conegut, hem vist Déu.

Tot i això, no us enganyarem! Hem passat moments difícils, complicats, i fins tot moments per dir: PLEGUEM!!! Però gràcies a Déu,

GRÀCIES!

**Els pastorets s'engreuen i ballen tot sonant,
galant, galant, ballets i contradances,
per fer alegrar l'infant, galant, galant ....**

"El dimoni escuat"

estàveu vosaltres: els grups, la comissió, els consiliaris,... que ens heu encoratjat a continuar. Per això avui us podem dir: Deixem la comissió perquè són molts anys, i volem fer altres coses. Però ho fem amb la Pau i tranquil·litat d'acabar una etapa que no tanca res, sinó que n'obre d'altres de noves.

I ara, quan mirem enrere i veiem el camí recorregut, el primer que ens ve al cap és una paraula: **GRÀCIES**.

Gràcies a aquelles persones que ens han precedit i que amb el seu testimoni ens han ajudat a créixer com a matrimoni i com a família. Permeteu-nos que anomenem a dos matrimonis, **el Jordi i la Fina i el Joan i la Nuri**. Ells han estat fortalesa, constància, criteri, responsabilitat, i sobretot, estimació. Ens hem sentit estimats i volguts per ells.

Gràcies al recolzament incondicional i la familiaritat amb **tots els consells de SSCC** que han passat al llarg d'aquests anys.

Gràcies als SDB i FMA que han ens han acompanyat en el nostre camí. Ens hem sentit acollits i estimats per tots ells.

Gràcies a tots vosaltres, amb nom i cognoms. De cadascú de vosaltres tenim guardat a la memòria algun record, gest, mirada, anècdota, paraula, expressió. Detalls que guardem en la nostra memòria i que ens han fet més plens.

I per finalitzar permeteu-nos compartir amb vosaltres unes gràcies més íntimes.

Gràcies al nostre grup de SSCC. Ells ens han ajudat en molts moments i han pregat per nosaltres.

Gràcies al nostre grup de Llars. A cada un dels matrimonis, perquè des de les

seves particularitats, han recolzat la nostra feina i ens hem sentit molt acompanyats. Permeteu-nos un nom, el Jesús Mari Vergara, El Chusma, el nostre consiliari. Us podem assegurar que ha estat sempre, ens ha acompanyat, ens ha encoratjat i ens ha encomanat a Déu. Don Bosco deu estar molt orgullós d'aquest fill seu, aquí a la terra!!!!!!

No podíem acabar sense agrair a la **nostra petita església domèstica** el seu suport incondicional durant tots aquests anys. Què dir dels teus fills davant d'un grup de mares i pares com vosaltres! Sobren les paraules. Una forta abraçada pel Marc i la Marta.

Bé, esperem que la tercera trucada no arribi, millor dit, si arriba, que sigui d'aquí a un temps, un temps llarg. Un temps en el que ens agradaria que molts de vosaltres tinguéssiu l'oportunitat i la joia de fer el vostre particular viatge a Ítaca: El que ha suposat per a nosaltres dedicar temps al servei dels altres i a gaudir del NOSTRE Moviment com ho hem fet nosaltres.

Per acabar, gràcies a **Déu, Sant Joan Bosco i Maria Auxiliadora** pels seu suport i per haver-nos posat a tots vosaltres en les nostres vides.

Yolanda Otal i Jordi Gerona

**Esta noche nace el niño, yo no tengo que llevarle,
le llevo mi corazon, que le sirva de pañales.**

“Alegría, alegría ...”

EL GRUP DE LLARS DON BOSCO MERIDIANA PARTICIPA EN LA BARCELONA MAGIC LINE ORGANITZADA PER L'OBRA SOCIAL DE SANT JOAN DE DÉU

El nostre grup de Llars don Bosco -Meridiana- ha assumit la participació a la Barcelona Magic Line <http://barcelonamagicline.org/>. Es tracta d'una activitat (2 de març de 2014) molt adient per famílies i grups –set turons/ set reptes–

amb caràcter solidari i esportiu organitzat per l'Obra Social dels Germans de Sant Joan de Déu. Nosaltres ens hem proposat dos reptes: a) l'esportiu: 30 quilòmetres, b) el solidari: recaptar 500 euros per als projectes de Sant Joan de Déu que a la pàgina web estan molt ben explicats. Tots els diners van destinats als 7 projectes que s'expliquen al web.

A través d'aquesta pàgina <http://barcelonamagicline.org/ca/veure equip/7> trobareu la referència del nostre equip. Us demanem vostre granet de sorra per aconseguir -i si podem, superar- el repte solidari (l'esportiu anem sobrats!). De veritat, aquest serà un gran regal Nadalenc. Simplement amb una petita aportació econòmica. El sistema per a realitzar el donatiu és molt fàcil i va directament als projectes. Ja hem aconseguit la quantitat mínima però tothom pot seguir col·laborant.

**Gràcies per la vostra generositat i solidaritat.
Una forta abraçada!
Grup de Llars don Bosco de Meridiana**

**Pastorets de la muntanya, que viviu amb gran recel,
desperteu, veniu de pressa que ja és nat el Rei del cel.
“L'Angel i els pastors”**

Antes de partir para aquel lugar lejano, y hacia aquel tiempo indefinido, el esposo le había dicho:
- Te encomiendo los chicos.

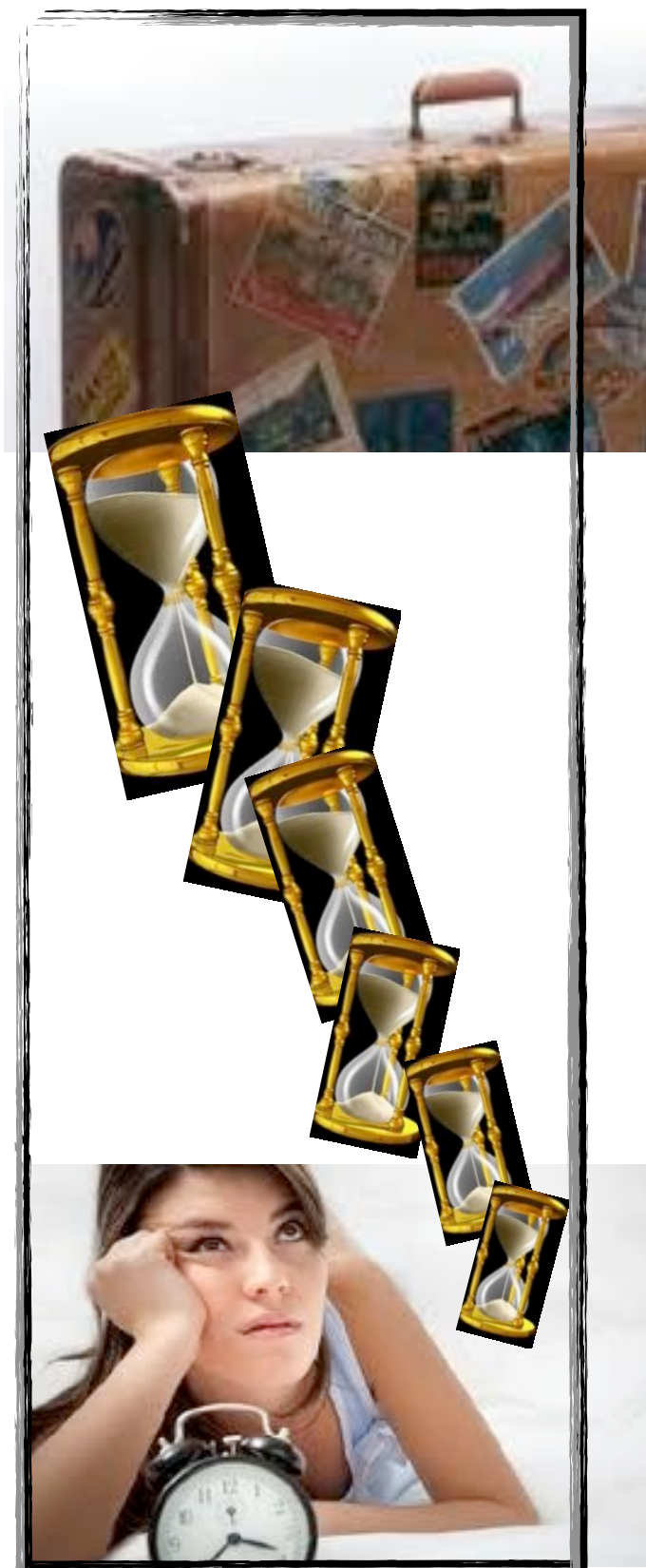
En esa frase ella había intuido todo el programa para ese tiempo de espera, que alimentaría el anhelo del retorno. Los intereses de su esposo ausente, serían para ella ahora sus propios intereses. En cada actitud suya de esfuerzo sufrido o de alegría conquistada, sentiría estar cumpliendo la confianza que en ella había depositado el ser amado al partir. La presencia constante del ausente en regreso sería para ella la motivación de cada una de sus actitudes, la fuente viva de la fuerza para su actuar en las pequeñas verdades provisorias de cada día.

Muchas veces en su historia de compromiso y de amor había vivido la ausencia de su esposo. Y muchas veces había tenido que alimentar la espera, y había tenido la experiencia de la fidelidad del retorno. Pero nunca la ausencia había sido como ésta. Nunca lo había sentido tan lejos. Ni había sido tan larga la espera. Poco a poco sus cartas se habían hecho menos frecuentes. Los amigos que venían trayendo noticias de Él eran raros y hablaban sólo de datos lejanos y como si fuera de oídas. Y fue entonces que muchas otras voces y comentarios comenzaron a llegarle cada vez con más insistencia.

Se decía de Él, que ya no volvería, que se había olvidado de sus promesas. Le decían que la había olvidado, que su corazón ya no estaba con ella, que tenía sus intereses en otra parte.

Esa ausencia tan prolongada; ese silencio tan espeso: ¿no eran acaso una prueba de que tal vez los comentarios tuvieran razón?

Y entonces la fidelidad comenzó a hacerse difícil. Cada esfuerzo por lo suyo se convertía en dolorosa duda. ¿Realmente Él sentiría todavía esas cosas como suyas? Esos esfuerzos exigían una fidelidad muy profunda. Pero, justamente: ¿no era esa fuerza de fidelidad lo que empezaba a flaquearle?

**Vetlla sols en la cambra bressant, dolça mare que al nen va cantant:
dorm en pau i repòs.**

“Santa nit”

Fue entonces que los demás empezaron a notar en ella una actitud nueva. O al menos, que ellos sintieron como nueva. Por las noches comenzaron a ver que se encerraba en la intimidad de su alcoba, y que allí en el silencio de la noche su lámpara permanecía encendida. Muchos pensaron que se encerraba para llorar. Para desahogarse sin que nadie la viera. Para vivir en lo secreto la amargura que su orgullo no le dejaba reconocer ante los demás. Para reconocerse en lo secreto lo que todos creían conocer, y que sólo ella parecía querer ignorar. Para confesarse a sí misma sin testigos, que tampoco ella creía ya en el retorno del que amaba.

Y sin embargo, había un detalle misterioso en esa actitud. Y era que ella salía de esas largas rumias de intimidad, más animosa. Salía de esas noches con una alegría serena, y una fuerza nueva que le permitía una profunda fidelidad a las exigencias de cada detalle de su vida de espera y de dedicación a los intereses de Él. Volvía para encender en cada hijo el cariño por el padre ausente y a alimentar en todos la vigilante espera por su próximo retorno.

Lo que nadie sabía, era que en esa intimidad había un tesoro que sólo ella conocía. Porque esa mujer tenía un corazón profundamente femenino. Un corazón con capacidad de conservar todo lo que había recibido de vida. Y allí en el silencio de espera de sus noches solitarias, volvía a releer y meditar aquellas antiguas cartas de amor que había recibido de Él. Cartas que en tiempos ya maduros habían alimentado sus esperas, siempre cumplidas. Cartas que le hablaban de ausencias vividas y de reencuentros profundos gracias al crecimiento mutuo de la ausencia.

Allí volvía a encontrarse con el corazón de Él; volvía a sentirlo latir. Lo reconocía y no podía negarle de nuevo su sí. Ciertamente que esos retornos habían sido siempre retornos provisorios, y que siempre habían exigido nuevas partidas. Pero en esa vieja historia de amor y fidelidad había crecido un conocimiento del corazón de Él. En la lectura de esas cartas, y en la rumia de esos acontecimientos, ella volvía a reencontrar todo el sentido de su espera y la fuerza para vivir su adviento.

Esdeveniments familiars

Des de la publicació de l'últim butlletí s'han donat els següents esdeveniments:

- ★ Han nascut:
  - El Xavi, nét de l'Albert Franch, SSCC del centre de Sabadell (25 juliol 2013)
  - La Queralt i el Lluís, fills de la Mª Angels Pavón, SSCC del centre de Sant Boi (19 desembre 2013)
- ★ Ens han deixat per anar a la casa del Pare:
  - L'àvia de l'Iñaki Ortigosa, aspirant del centre de Sabadell (20 setembre 2013)

Preguem per ells.

Les dotze van tocant, ja és nat el Déu infant, fill de Maria.

“Les dotze van tocant”

Hola família, sóc la Fina Culla i Juan, salesiana des de fa una pila d'anys. Dic una pila, per què ja n'era des del ventre de la meva mare, sí, no és tant sols una expressió. M'explicaré.

Jo sóc d'Alella, terra del bon vi. En el poble hi tinc tota la meva família. A casa érem cinc, els pares, Palmira i Dídac, i dues germanes, La Roser, bessona amb mi, i la Rosa. Els meus pares, tots dos, son AA.AA. de les Salesianes. En aquells anys ja teníem una comunitat a Alella. La meva mare era una enamorada de D. Bosco, de ben joveneta, sentia alguna cosa per dins, però amb la guerra i... la vida la portar per uns altres camins. Al néixer nosaltres, les bessones, al cap de pocs dies, ens portar a visitar la comunitat de FMA, i allí es feu una gran festa amb les filles de la Palmira. Ens portaren a la capella i ens posaren damunt l'altar, i la mare, mirant a D. Bosco, des del seu interior l'hi digué:

“si vols que una de les meves filles, sigui tota per a tu, jo n'estaré molt contenta”.

Aquestes paraules quedaren allí entre la meva mare i D. Bosco.”.

Passaren els anys, el temps de l'escola, després de treball. La veritat és que em captivava la comunitat que en aquells moments hi havia a la meva segona “casa”. Jo seguia els diumenge fent-me present a l'Oratori ajudant a les germanes que l'animaven. Tenia constantment en el meu pensament, el meu futur com a salesiana, però feia una vida normal com tots els meus amics i amigues. Treball, la família, sortides a la muntanya, catequesi a la Parròquia, amb els petits, preparant la primera comunió. En aquest moment jo, ja tenia

18 anys, i ni D. Bosco, ni tots els sants em deixaven tranquil·la. Veia cada vegada amb més claredat, que Jesús, i D. Bosco, volien que tota la meva vida fos totalment per a ells i per als joves. I així fou, després de molt moments de diàleg i seguiment, per part de Sor Rosario Boronat, quedàrem que el dia 8 de setembre del 19, empenia la marxa cap a Tortosa, l'espirantat.

De Tortosa a Saragossa, Casa Blanca, dos anys. Iniciarem el Noviciat a “Madrid”, El Plantio, un temps per a l'estudi, aprofundiment de la nostra espiritualitat, vida de comunitat, missió... I per acabar la nostra formació inicial a Osca.

En mig de fred i neu, el foc d'amor d'un Déu, els cors desglaça.

“Les dotze van tocant”

He tingut l'oportunitat de viure i de compartir la meua vida, en diferents comunitat, Barcelona, el Vallès, Valencia (Fonteta), Torrent. Quasi quatre anys amb la meua mare a Alella i en aquest moment a la Comunitat de Sabadell i la missió a "la Llar" de Cerdanyola.

Tot fent una mirada al passar recordo amb molta il·lusió i felicitat el primer "Campobosco" de Moernando. En un dels tallers, un grup de joves de Bilbao, presentaren la vocació dels cooperadors joves. Quina sorpresa! Nosaltres tant sols coneixíem els grups de gent gran. Tots sortírem molt animats i contents, tant joves com salesianes i salesians.

Durant el viatge de tornada no es parlava d'altre cosa. Genial! D'aquí, que iniciàrem converses entre el grup de SDB i FMA que vàrem participar en el campobosco i des de les hores, he tingut durant molts anys l'oportunitat de compartir amb diversos grups de cooperadors joves, el camí de la vostra vocació. Primer a Terrassa, Sabadell, Sepúlveda, Sarrià i avui novament a Sabadell. Ha estat un retrobament amb alguns d'aquells "joves", el Sergi, l'Anna, el Pepe..., que iniciàrem el grup.

En el meu record, tot són vides, històries, experiències... que m'omplen de goig, d'il·lusió...

Dono gràcies a Déu per tots aquest anys viscuts amb la família, pares, germanes..., les diverses comunitats de FMA, i amb vosaltres amics cooperadors i cooperadores.

Vull donar un gràcies molt especial a la meua mare, per la seva vida contínua al meu costat, per aquella conversa amb D. Bosco, perquè avui encara que la salut no l'acompanya gaire, la veig feliç, tranquil·la, amb una gran pau interior. I també un gràcies molt gran, a aquella comunitat de Salesianes d'Alella, que amb el seu testimoni, amb l'alegria que contagiaven, amb l'esperit de família que es respirava contínuament al seu costat, avui, jo sóc el que sóc.

Que tinguem un feliç any 2014. Que visquem sempre amb molta il·lusió, mirant el futur amb esperança. Que treballem i visquem per als joves, ells són el motor, juntament amb Jesús i Maria, de les nostres vides.

Gràcies!!!

Fina Culla

**Hem recordat la lletra d'algunes nades populars: música i alegria.
En elles podem recordar la tradició del nadal**